

PREŽIVELA SEM ...

(ali moje razmišljanje ob predavanju ge. Veronike FELICIJAN)

Ura je spet 3:30 in jaz sem budna ... Razmišljam o včerajšnjem dnevu, ko smo imeli srečanje Društva za fibromialgijo v Mariboru po zelo dolgem času. Na mojo srečo je prišla predsednica društva ga Veronika FELICIJAN.

Njeno predavanje z naslovom: »Pomen duševnih dejavnikov pri nastanku in poteku bolezni« je bilo več kot dobrodošlo. Vsi vemo, da nimamo veliko vpliva na nastanek bolezni, a če nas doleti ta »sreča«, da jo imamo, moramo z njo živeti.

Jaz sem bila ena tistih, ki sem vse življenje mislila, da sem »vsemogočna«. Delala sem v službi cele dneve, delala sem doma, nadaljevala študij ob delu, ob otroku, in povrh zbirala vse mogoče. Nato sem bila soočena z boleznijo, z operacijami ..., a jaz sem dalje delala ... Dan za dnevom, teden za tednom. Borila sem se, da ostanem živa, a pri delu se nisem znala ustaviti. Dokler me končno ni ustavila bolezen, ki se ji reče fibromialgija ... Končno več nisem zmogla ničesar in sem se sesula in končno sem izpregla. Umrta nisem od bolezni, ki so me težile prej, a tokrat sem se zapeljala pod tovornjak. Kako sem se rešila (trikrat), še danes ne vem. Srečna sem, da sem se.

Danes grem korak za korakom, sem optimistična, a včasih tudi jočem, kričim in sem jezna na ves svet. Preživljam vse faze »žalovanja« zaradi simptomov fibromialgije.

Večinoma sem polna upanja, da se da živeti z boleznijo. Prilagoditi se je treba res, a da se živi. Počasi se spet vračam nazaj v življenje s prijatelji, ki sem jih zapustila ob nastanku bolezni. Če se ne morejo sprijazniti, da sem drugačna, je to njihov problem ne moj. Počasi se soočam in sprejemam bolezen ...

Danes se lotevam novih izzivov. Delam svečke iz čebeljega voska, naučila sem se čebelariti in še kaj.

Začela sem se spet gibati, hoditi na dolge sprehode s svojo psičko.

In še to sem se spomnila ob predavanju: Resda smo bolni, a zato nismo krivi sami! Lahko pa naredimo veliko, da živimo kvalitetno v skladu z boleznijo.

Danes bo morda moj dober dan ali pa tudi ne, a jaz sem srečna, da je prišla ga Veronika in nas spet spomnila, da kljub vsemu živimo in da smo lahko srečni za to ...

